

ENTERRAMENT – MN. AMAT BERENGUER I UBACH

Santa Maria d'Artés, 19-3-2022

Solemnitat de Sant Josep

La providència de Déu, que guia i governa la nostra existència, ha volgut que féssim l'enterrament del nostre estimat germà Mn. Amat Berenguer i Ubach el dia en què l'Església celebra el seu patró, sant Josep, l'espòs de la benaurada verge Maria. Aquesta felicitat coincidència ens duu a mirar la mort i la vida de mossèn Amat des de la vocació, la missió i la vida de sant Josep, el qual va complir fidelment la missió que li fou encomanada de ser espòs de la sempre verge Maria i custodi del Redemptor. Tota una existència, la de Josep de Natzaret, lliurada a la missió encomanada: servir el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu en les entranyes virginals de Maria, esposa seva, des de la paternitat. Com diem en una oració escrita pel sant pare Francesc i adreçada a sant Josep: «A vós Déu us va confiar el seu Fill, en vós Maria va dipositar la seva confiança, amb vós Crist es va forjar com a home.»

Mossèn Amat ens ha deixat, després d'una llarga malaltia que l'anava afeblint més i més, a vuitanta anys d'edat i cinquanta-vuit de ministeri sacerdotal al servei del poble sant de Déu. Una vida llarga, intensa d'anys, i encara més intensa de donació als seus germans. La meitat de la seva existència sacerdotal fou lliurada a servir l'Església, essent prevere *Fidei donum* com a missioner a Ruanda. Solament el perill de la seva vida i el consell dels seus superiors i amics el va separar del servei missioner en l'arxidiòcesi de Kigali. En ell es va fer realitat el que ens ensenya el segon concili Vaticà: «El do espiritual que els preveres han rebut en l'ordenació no els prepara a una missió limitada i estreta, ans a l'amplíssima i universal de salvació "fins a l'extrem de la terra" (Ac 1,8) [...]. Cal, doncs, que els preveres recordin que han de portar en el cor la preocupació per totes les Esglésies. Per això, amb permís o per exhortació de l'Ordinari propi, els preveres de diòcesis més riques de vocacions s'han de manifestar de bona gana disposats a exercir llur ministeri en les zones, en les missions o en les obres que sofreixen escassetat de clerecia» (PO 10).

L'altra meitat de la seva vida sacerdotal, la va esmerçar en diverses parròquies del Bages que li foren encomanades. En tots els seus ministeris es va manifestar la grandesa d'un home que, aparentment feble, tenia la força de la bonhomia i el caràcter d'excel·lent sacerdot, donant-se sense esperar de rescabalar-se. Sempre responia, fins i tot quan ja les forces eren molt minses, amb un «molt bé» agraït per l'atenció que li expressaves, però també amb fermesa defensava el que ell pensava que tenia gust d'evangeli en la vida cristiana i pastoral.

En les lectures que hem escoltat en aquesta solemnitat de Sant Josep hi ha una paraula especialment rellevant: «pare». És el mateix Déu qui es compromet amb el rei David que el seu llinatge perdurará per sempre i qui li promet d'un descendent seu: *Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill*. Sant Pau, en la reflexió que fa dins la carta als Romans, diu referint-se a Abraham: *Contra tota esperança esperà i cregué tan fermament, que Déu el convertí en «pare d'una multitud de pobles»*. I Jesús, essent adolescent, en l'evangeli que

ens ha estat proclamat, ha dit a Maria i a Josep, amb una seguretat que els sorprèn: *¿No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?*

El ministeri i la vida dels sacerdots de Crist al servei del poble fidel del Senyor té, entre d'altres, la característica de la paternitat. Tot home porta en el seu cor la petjada de la paternitat de Déu, ja que hem estat creats, modelats per ell, a imatge i semblança seva. Ser pare en la tendresa és el que va viure sant Josep, el qual, com diu una teòloga francesa, «és tendre, és una d'aquelles persones senzilles i profundes que no aspiren a res més que a trobar sota el ribot la seda de la fusta que treballa amb passió. Trobar dins el cor i en el cos d'una dona la seda del món. Engendrar fills davant dels quals no tindran la vergonya del que són» (Marion Muller-Colard, *La intranquil·litat*, 38). I aquesta tendresa el duu a tenir cura del misteri de la virginitat de la seva esposa, oblidant-se d'ell mateix; i també a tenir cura del misteri del Fill de Déu, el qual li fou donat com a fill. I tot això ho visqué de tal manera que Jesús va veure humanament la tendresa del seu Pare-Déu en Josep.

Els bisbes i preveres enmig de la comunitat cristiana som cridats a viure la paternitat dels fills de Déu, a semblança de sant Josep. És una paternitat viscuda en la castedat pròpia del celibat. No és una paternitat possessiva, sinó donació en el respecte a la llibertat dels fills de Déu, per tal que puguin albirar en el nostre servei paternal un «signe» d'una paternitat superior, l'única paternitat que mereix tal nom en plenitud, la del nostre Pare del cel.

Sí, estimats germans, dels vostres sacerdots podeu pensar-ne i dir-ne moltes coses. Certament que no som perfectes i que no sempre som transparència de Crist servidor i de la paternitat de Déu, com hauríem de ser, però, malgrat tot, us haig de dir que com a bisbe estic ben orgullós dels meus sacerdots, dels quals, durant aquests divuit anys que estic en aquest bisbat, no puc dir res més que les tantes, tantíssimes, coses bones que han fet i fan. Em consta el seu amor envers el poble que tenen encomanat. Sé, com els dic en la carta oberta que els he escrit amb motiu del Dia del Seminari, «del vostre treball i dedicació, dels vostres esforços i pregàries. Al mateix temps, conec la manca de fruit, ja que no hi ha proporció entre la sembra i la collita. La cultura dominant allunya el cor de les persones del Déu viu. La qüestió de Déu no és present en el cor de molts; tot i que també hem d'agrair al Senyor aquells fruits que es donen de manera sobtada, com rebrots en temps de fred intents, de persones que s'obren al misteri de Déu».

Per això ara, en la missa exequial pel nostre germà Mn. Amat Berenguer, el que hem de fer és pregar per ell, a fi que el Senyor sigui amb ell misericordiós, i, si restessin taques en el seu cor pel contacte amb les coses humanes, el purifiqui perquè pugui entrar en les estances del cel, amb tots els sants i amb tots els qui ell va estimar i servir i ja són a la presència de Déu. Però també us convido a què presentem al Senyor la seva vida cristiana i sacerdotal. Des de la família profundament cristiana a Horta d'Avinyó i en aquesta vila d'Artés, en el temps del Seminari, com un jove fent el discerniment de la voluntat de Déu, intentant de veure el seu futur des de la mirada de Déu que el convidava a deixar la paternitat humana per servir sense exclusivismes els fills de Déu des de la proximitat, la compassió i la tendresa, la seva donació com a sacerdot, engendrant els fills de Déu amb

la predicació de l'Evangelí i les aigües baptismals. L'alegria del sacerdot és que els fills de Déu puguin reconèixer el seu Pare i li puguin dir amb els seus germans la pregària dels seus fills: «Pare nostre ...» La gran lluita en el cor del prevere és treballar a fi que, enmig dels qui creuen en Crist, regni la fraternitat, la comunió i l'amor. Per això no hi ha res que vagi colpir tant el cor del nostre estimat mossèn Amat, com la guerra «incivil» a l'estimada Ruanda. Diríem tantes coses, tots i cada un de nosaltres, en agraïment al Senyor pel nostre germà que ja ha estat cridat a la casa del Pare! Per això, ens omple d'esperança saber que el nostre Déu coneix el nostre cor com ningú i, per tant, a nosaltres no ens resta res més que deixar mossèn Amat en mans del nostre Creador i Remunerador. I així ho fem, sentint en el nostre cor la pau que ens dona, malgrat el dolor per la pèrdua, el pressentiment de glòria que sentim per al nostre germà, perquè ha estat un fidel servidor, en la pobresa i en la humilitat, de Crist en els seus germans.

Que santa Maria, titular de la parròquia d'Horta d'Avinyó i d'aquesta d'Artés, i sant Josep, en el dia de la seva festa, siguin, tots dos, per a ell intercessors davant de Jesús, rostre de la misericòrdia del Pare. Així sigui.